

Силчо

(Приказка)

Когато снѣжнитѣ виелици забѣснுவатъ по върховетѣ на балкана и отъ тамъ се понесатъ по градове и села, когато въ стаята забухти голѣмата печка, баба ни свиква около себе си и започва своитѣ чудни приказки.

Навѣнъ, виелицитѣ пищятъ! Грозенъ вой се носи по улици и полета, а въ стаята е топло, печката бухти като машина, а баба тихо, тихо разказва:

„Въ далечна земя, на голѣма планина, отдѣто се виждало безкрайно сине море, живѣлъ единъ бѣденъ дърварь. Малката му колибка била на самия връхъ на планината, обкржжена отъ зелени борове.

Дърварьтъ билъ здравъ, едъръ човѣкъ и могълъ да изскубне съ ржцѣ дърво съ коренитѣ му.

Той ималъ едно малко момче, което бързо се развивало. Баща му забѣлѣзалъ, че въ него има сила. Веднѣжъ то хванало малка борика, сграбчило клонетѣ ѝ и я измѣкнало отъ земята като цвѣтенце.

Тогава баща му го нарѣкълъ Силчо.

Дотегнало на Силча да се скита изъ горитѣ. Поискало му се да види широкия божи свѣтъ и тамъ да потърси своето щастие. Слѣзналъ Силчо отъ планината и отишълъ право при единъ ковачъ.

— Ей, майсторе! Искамъ да ми направишъ една жѣлѣзна тояга, дебела като ржката ти, да тежи до петдесетъ килограма.

Желѣзарьтъ го погледналъ, изсмѣлъ се и казалъ:

— Шегувашъ се ти, глупчо! Нима можешъ ти, хлапако, такава тояга да носишъ?